

EN LA PRIMAVERA PERPÈTUA
(UN TOUR PER LES INTIMITATS
DEL PRIMER MÓN!)

EN LA PRIMAVERA PERPÈTUA.
(UN TOUR PER LES INTIMITATS
DEL PRIMER MÓN!)

Personatges/Actors: Al text anomenarem els personatges X, Y i Z.

X i Y són hòmens. Z és dona. Les edats, entre els 25 i els 35 (aprox.).

A la posada en escena els personatges prenen el nom de l'actor que els interpreta.

Vestuari: uniforme de pantaló i americana. Sota el vestit, coulottes de ciclista.

Les acotacions són sempre orientatives.

X, Y i Z reben el públic. Reparteixen els programes de l'espectacle. Parlen amb els espectadors i els acompanyen als seients: Hola, bona nit; què tal? Benvinguts al tour que els hem organitzat. Poden seure ací. Aquesta és la seua butaca. Esperem que ho passen d'allò més bé... A la pantalla hi ha projectat el títol i el sotstítol de la peça:

EN LA PRIMAVERA PERPÈTUA

(UN TOUR PER LES INTIMITATS DEL PRIMER MÓN!)

A l'espai escènic, els objectes i elements que s'utilitzaran, i que són:

- Pantalla de projeccions.*
 - Bicicleta ciclostàtica.*
 - Una bicicleta cap per avall.*
 - De diferents punts de les barres pengen tres penjadors de roba.*
 - Una col·lecció de postals d'una gran ciutat.*
 - Guants de làtex, barrets de plàstic de cirurgia, un roll de plàstic d'embolicar i dos retoladors de color roig.*
 - Una caixa de la grandària d'una capsa de sabates. En obrir-se s'il·lumina de dins.*
 - Tres maillots de ciclista: un de rosa, un de groc i un del campió del món.*
 - Dos cinturons de pistolers, amb pistoles de joguet.*
 - Uns tomàquets madurs.*
 - Dos cascos de moto amb una espelma enganxada al capdamunt.*
 - Capsetes de mistos o un encenedor.*
 - Un reguitzell de botelletes d'aigua.*
 - Una safata que duu dues espelmes enganxades i que formen el número "34".*
 - Una bossa de farina.*
 - Uns periòdics.*
 - Unes bosses de paper que contenen cacauets.*
- A més, X i Y porten a les butxaques una barreta de pintallavis, un potet d'esmalt d'ungles i dos potets de laca (un per cap).*

Quan X, Y i Z entren a l'espai escènic desapareix la projecció de títol i sotstítol de l'espectacle. I apareix la projecció del nom del primer capítol:

1. EN EL MILLOR DELS MONS POSSIBLES

X se situa a l'esquerra i Y, a la dreta. Z ha anat fins al fons d'escena i ha agafat la col·lecció de postals, que amaga darrere l'esquena. Desapareix la projecció. Z, entremaliada, mira a públic. Juganera, satisfeta del que duu. Avança fins a primera línia d'escena. X i Y, que ja saben el que duu Z, somriuen també. Z mostra la col·lecció de postals. Més concretament, la postal que represente el melic del món. Està tan contenta!

En pantalla es projectarà la mateixa imatge que mostra Z a públic. Z diu la PRIMERA POSTAL.

Z:

els martells hidràulics. el *basso continuum* dels motors, en record de primitius tambors. el gas, natural. els núvols, parracs. el cable. les connexions. els gronxadors del benestar. els mercats. els productes. els supermercats. els microones. el menjar preparat. els ultracongelats. els pollastres sense ulls. els greixos saturats. el paper higiènic, doble cara d'afable *tissue*. els hipermercats. les barretes de cereals, energètiques. les begudes isotòniques. els bífidus, actius. el menjar macrobiòtic. els centres comercials. les formes sempre mutants de la publicitat. els camaleons. les revistes especialitzades. els models. el maquillatge. l'esmalt d'ungles. els u.v.a. el protector solar. els aerosols. el corn de l'abundància. els centres d'oci. la moda. els espills. les piranyes. la bellesa fulgent dels ossos. la funció fa l'òrgan: les calaveres i els estómacs reduïts. el vals picut dels bisturis sobre la dermis. els implants. les metamorfosis. el riure del doctor Moreau. la victòria del plàstic. els neons de la felicitat. el làtex dels preservatius. el reciclatge selectiu. la gran sofisticació

Mentre Z va dient el text, X i Y interaccionen amb ella: li pinten alguna unglia, li pinten els llavis. Z segueix endavant amb el recitat de les meravelles urbanes.

*Acaba el text i Z, X i Y senten un colp al ventre. Alguna cosa es manifesta als seus abdòmens. **S'aïssen** les samarretes per veure de quina cosa es tracta: sobre els seus abdòmens apareix tatuada la imatge de la postal. Ho mostren a públic: aquest espai*

*representa melic del món. Ara que ja tenen tatuada a la pell la marca de la gran ciutat,
desapareix la projecció de la pantalla.
Mostrant la figura tatuada comença el text*

ACÍ/ALLÀ

El títol es projecta a la pantalla mentre diuen el text.

Z: Tot des d'ací.

X: Sí, clar, des d'ací. Des d'on, si no?

Y: Des d'ací.

Z: És que ací sí que s'està bé.

X: On millor.

Y: A partir d'ací.

Z: Lluny d'ací, allà.

X: Allà ho és perquè hi ha un ací.

Y: Nosaltres, ací. Des d'ací.

Z: Allà?

X: Impensable.

Y: Impossible.

Z: Imponderable sense ací.

X: Sense ací? Us imagineu sense ací?

Y: L'origen és ací.

Z: Allà no ho és si no hi ha ací.

X: I allà serà ací?

Z: Allà sempre és allà. Com ha de ser ací?

X: I més enllà?

Y: Ha, ha, ha: la realitat i la quarta dimensió: ha, ha, ha...

Z: Ha, ha, ha... *(riuen alhora; se'n burlen)*

X: Allà sempre és de nit.

Z: Allà tot és salvatge.

X: Allà mai plou a gust de tots.

Y: Allà encara encenen fogueres.

Z: Allà sonen les metralletes. Constantment.

X: Allà tot és pànic.

Z: Ací regna una lògica.

Y: Un ordre, una quadrícula, una causa i un efecte.

Z: És que ací sí que s'està bé.

X: Ací sempre és primavera.

Y: Una primavera perpètua.

Z: Per això els nostres pobres poden demanar descalços pel carrer!
(contenta, naïf. X i Y la miren). Vull dir que poden dormir al ras: als bancs dels jardins; *(X i Y, molestos, marxen, Z prova de seguir explicant-se)* o als caixers automàtics a l'hivern,... *(no la sentim acabar perquè ja la tapa una música de caire urbà).*

Passem al

SHOPPING

El títol es projecta a la pantalla mentre dure l'escena.

X: Jo hi vaig anar l'altre dia: un abric negre, llarg, fins als peus, guapo!
Uns texans que s'ajusten a la silueta de les meues cames com un guant. Un jersei blau marí amb les mànegues blanques i la marca ací, enmig del pit, ben gran, què passa? Dues camises, oferta 2x1. I li dic al dependent: Quant és tot açò?

Y: 500€.

X: 500€?

Y: 500€! *(li pega una hòstia. X cau a terra i s'aixeca atlèticament, com si res).*

Z: Jo hi vaig anar fa dos dies: un casc de moto, negre, com l'abric d'X.
Uns esquís nous. Una taula d'snowboard i unes botes de neu (les que tenia ja estaven velles). I li dic al dependent: Quant és tot açò?

Y: 850€.

Z: 850€?

Y: 850€! *(li pega una hòstia. Z cau a terra i s'aixeca atlèticament, com si res).*

Y: Et deixes un esquí *(senyalant al terra).*

Z: Ui, sí! Moltes gràcies *(s'ajup a recollir un esquí imaginari).*

Y: De res. Estem ací per servir al client.

X: Després estan també els regals de Nadal; que ja poden ser pel Caga Tió o el Pare Noel, això ja segons cadascú se senta més catalanet o més internacional: un joc de platerets i tassetes de café i te per renovar la vaixella dels meus pares. Amb tetera de porcellana i tot. Una mà de llibres per a la meua germana, el meu cunyat, el sogre, la meua cunyada i el seu xicon. Dotze cds, els regals dels col·legues. Un joc de perfum, gel i llet corporal per a la tieta Assun. Quant és tot açò?

Y: 650€.

X: 650€?

Y: 650€! *(idem)*

Z: Després estan també els regals de Nadal; que ja poden ser pel Caga Tió o el Pare Noel, això ja segons cadascú se senta més catalanet o més internacional, etc. Quant és tot açò?

Y: 780€.

Z: 780€?

Y: 780€! (*idem*)

(Segueix una roda d'hòsties amb noves xifres mantenint la mateixa dinàmica.)

Y: M'encanta treballar de dependent.

Novament sona la música urbana. X, Y i Z s'arregleren. Baixa el volum. Recuperen l'esperit de clown que tenia Z a l'inici de la peça: volen contar una història al·lucinant! A mig camí entre una pel·lícula de terror i un thriller. Ho contaran a mitges, a cor o en cànon, encomanant-se les ganes. Es projecta el títol del text:

FANTASMES

els autobusos nocturns, buits, sense passatgers. a tota velocitat. il·luminats de dins. llançats per les artèries de la Ciutat. les quatre de la matinada. tots els semàfors en verd. a on aniran, els autobusos nocturns? llançats. fulgint de dins. ben mirats, semblen miniatures de plàstic, els autobusos nocturns. llançats per les avingudes. buits, sense conductor

Segueix la música urbana a més volum X, Y i Z es lleven les americanes. Les deixen als penjadors. Ve el capítol 2. Se'n projecta el títol:

2. INCONVENIENTS SOSTENIBLES

Canvi progressiu de música i de llum. Desapareix la projecció del títol. El so és una remor aquàtica i la llum és blau elèctric. Sobre la pantalla es projecta el títol del nou text:

BENAMAT TSUNAMI

Potser tres veus alhora o en cànon. X, Y i Z tres persones engolides pel tsunami. Hi ha també els tres penjadors amb les americanes: sis figures fantasmals?

rugiran selves i cel, i la terra.
el trepig dels gegants. el mos del sol.
poetitzar la fi: la gran onada:
el bram de la Mare: engolits els cossos,
davallats a l'esplendor; el puríssim
i gloriós retorn a la Natura.
(la petitesa. la insignificança!)

el veloç desplegament dels mitjans,
salivant mòrbids, estupiditzats
filmaran l'Aigua, la Mare voraç
que llepava i engolia l'Imperi
dels civilitzats, tot senyal i fita.
i ara l'Aigua Mare bressola els fills.
la retransmissió:
llunyes misèries per als burgesos
àvids davant el vel de la pantalla.
mirar. ¿qui sent la grandesa del fet?

i espelmes a l'altre cantó del món.
la caritat. les entitats bancàries.
ara riuran els morts: «l'home és ridícul.»
ara diran els morts: «la fi més bella,

ser engolits per la Mare. tornar-hi.»
el clam dels ulls oberts, plenets de res,
cossos declinant al fons submarí.

X, Y i Z són tres morts que somien i expliquen al públic els seus somnis. Hi ha el blau elèctric de la llum inundant l'espai. I també queda de fons el so aquàtic.

Y: He somiat que era una llàgrima, una única llàgrima blava on s'havien recollit totes les llàgrimes del món. Bandera blanca. La pena queda enrere. Una llàgrima de llàgrimes com un oceà dolç.

Z: He somiat que els damnificats no reben l'ajuda humanitària dels cascos blaus, sinó l'ajuda humana de les persones que hi arriben, d'arreu del món, amb les mans disponibles i un somriure a la cara.

X: He somiat que Cristòfol Colom i els seus mariners desmenjats arribaven a les costes blaves de l'actual Santa Mònica, Califòrnia. Bandera blanca. Mitch Buchannan i la resta de vigilants de la platja, els detenien i els engarjolaven per arribar-hi sense papers.

Y: He somiat que Ferran VII de Borbó era sodomitzat per tot el bronze furiós d'una estàtua eqüestre seua. I es moria de gust.

X: He somiat que Benito Mussolini ingressava als disset anys en el moviment Futurista com a poeta i embolcallat de blanc abandonava un estadi de futbol en silenci.

Z: He somiat que Franco eixia de Gran Canària amb el Dragon Rapide i anava a parar a la figa de sa mare, que en rebre'l es tancava amorosament com una ostra enmig del blau.

Y: He somiat que el nen Adolf Hitler era estimat pel seu pare i que de jove estudiava pintura amb el mestre Cezanne. A les nits somica entre somnis i llençols perquè no ha conegut Vincent Van Gogh.

X: He somiat que Felip VI de Borbó abdica en la figura de Joan Fuster, ressuscitat, llavis blavosos, el qual proclama la III i definitiva República Mundial.

Z: He somiat que era tacte només, pell només, dermis només, perquè per sobre meu corregueren com remolins els cavalls blaus del vent.

Transició. Canvi de llum i d'ambient sonor. Coreografia de moviment fins que passem a la SEGONA POSTAL.

Z:

els espais verds. els punts verds. les plaques solars. i la zona verda, reclosa. la sostenibilitat. les energies renovables. les Grans Vies. la plana postmodernitat. els hospitals. els zeladors, de blanc, com pelicans. la quimioteràpia. els edificis intel·ligents. els funcionaris, com pingüins. les cèl·lules electròniques i els botons en braille. els sensors. les targes magnètiques: saber qui, quan, fins quan, què. com guillotines, les portes. hermèticament. i un cop a dins, els circuits tancats de televisió: saber com, per què, amb qui. el control de cada peça. els engranatges del sistema. les càmeres. la seguretat. la gran gàbia. el desmantellament de la banda terrorista. la notícia, abans del fet, en premsa. totes les dades i les imatges. brillen, al cel, les xarpes de l'àguila imperial

Quan acaba la SEGONA POSTAL es projecta el títol de la nova escena:

COSINA CIRURGIA, GERMANA ANORÈXIA

Sona una cançó que denote sensualitat. X i Z van al fons d'escena a posar-se guants de làtex i barret de plàstic verd. Un d'ells duu un roll de plàstic d'embolicar i tots dos porten un retolador de tinta vermella a la mà. Y ha quedat al centre de l'escena, sense samarreta, a pit descobert. X i Z l'embalen amb el plàstic; Y queda ben cenyit, aprimat. Potser balla a ritme de la cançó. Quan ja li han posat l'embolcall, X i Z queden al seu costat. Baixa la música i Y diu:

Y: A força de classificar el món en múltiples anells concèntrics;
a força de desinteressar-me pels anells més amplis, més llunyans;
a força d'oblidar-los progressivament. D'esborrar-los. D'anul·lar-los.
A força de jeure al sofà i mirar-me el melic;
a força de reduir el món al meu propi cos.
a força de pensar en mi, en mi, en mi, en mi, en mi, en mi,...

A força d'observar els altres cossos. D'envejar-los.
A força de preferir abans els cossos dels altres que no el meu;
a força de desitjar els altres cossos;
a força de dissoldre'm en altres cossos, vaig decidir perdre 24 kilos,
traure'm una mica de greix animal...

X: D'ací, d'ací, d'ací, d'ací i d'ací. (*Assenyala els llocs ratllant amb el retolador. Cada traç, un tall de bisturí.*)

Y: I un parell de costelletes sobreres, una de cada cantó...

Z: Aquesta i aquesta (*Fa com X*).

Y: Ara puc dir que sóc feliç!

Y es mou feliç, sinuosament com si encara sonara la música.

X, Y i Z diuen GERMANA ANOREXIA:

X: una fosca i malalta voluntat
de dissipació: desaparèixer,
fulgir en l'abandó, l'estel fugaç.
i així, a la minva, prear-se, estimar-se.
fulgir, desaparèixer...
però digue'ns, sí, digue'ns els teus noms.

Y: els meus noms són: (*mentre Y diu mecànicament els noms dels ossos, X i Z van assenyalar-los amb el retolador: espècie de coreografia.*)

canell, genoll,
estern, clavícula,
ròtula, fèmur,
vèrtebra, tibia,
húmer, calcani,
còccix i cúbit,
maxil·lar, pòmul,
ili, isqui i radi.

Z: així, llebrer bidimensional
així et lluu l'os emergint a besllums
així, blancor groguenca i bonyeguda.

X: fins fer-se seda s'estova la pell.

Z: del teu somriure esquerdat, calavera,
alguna fibra es trenca en la ganyota.

X: reina de nucs i articulacions.

Z: acordió de carn malmesa. esput.
flauta lilosa del teu esquelet
fagot tristíssim canta l'elegia
de la victòria de vint grams menys:
plores felicitat en la balança:

X: el pes que no. desaparició.

Z: i així te'ns mostres:
insectívora, agònica,
tarantúlica, aràcnida,
plutònica, octopòdica,
decrèpita, dramàtica,

tètrica, pregramítica,
programàtica, filmica,
maniàtica
pergamínica
calavèrica
fractalfílica
cadavèrica.

X: iogurtèrica
barbitúrica
catalèptica
quiromàntica
epilèptica
postromàntica
malencònica
serafínica
espasmòdica
policlínica
halitòsica
paroxística.

Z: així te'ns mostres,
aranya blanca d'escàs moviment
que teixeixes la tova teranyina
on seràs tu mateixa perla i mort.

Y: Sí! I ara puc dir que sóc realment feliç jaient tirat al sofà mirant-me,
com sempre, el melic.

*Y somriu ple de felicitat, sempre enmig d'X i Z, metges eficients, que somriuen tant com
Y en haver fet feliç al client.*

*Acabada l'operació de cirurgia estètica, Y es desfà de l'embolcall de plàstic i X i Z
dels estris. Z, però, no es lleva els guants. X ha anat al fons d'escena, des d'on observa
i relata la situació: Z ha agafat una caixa del fons. Es projecta el quadre*

Anunciazionne, de Leonardo da Vinci. Z es desplaça per l'espai, sigilosament a vegades, a vegades corrent. X diu el text. Z és la terrorista del text amb una bomba a les mans.

X:

duu a les mans un anunci. vola per la ciutat com un arcàngel, amb una missió: l'anunciació de la Fi. en les mans dels altres, incerts clavells, skates i estrèpits, telèfons mòbils, paquets embolicats amb paper de regal, diaris, claus que dringuen, càmeres de fotos, cartes... bah!, galindaines. ella, a les mans, els batecs delicats de la bomba: el coret de la cadenera. i s'ha sabut infinitament més que els altres. ella, més que humana. un arcàngel. sí, un arcàngel amb una missió

El final del text acaba amb Z obrint la caixa, ajupida a terra. De la caixa surt un raig de llum blanca: la detonació. Només aquesta llum ompli l'espai. Desapareix la projecció. La llum blanca fa que Z enretire el cap i el cos. El mateix efecte en X i Y. Z s'aixeca a càmera lenta, es lleva els guants i es desplaça fins al centre d'escena.

Progressiu canvi de llum que ens retorna a la llum del principi. Z diu la
TERCERA POSTAL.

Z:

la ronda nord. i la sud. els tanatoris. i la ronda litoral. els cementeris. el cinturó industrial. els ecoparcs. la Zona Franca. l'autopista. la velocitat. el progrés, imparable. les ciutats–dormitori, fantasmals. una pluja particular, com la miopia. les bosses de plàstic voleiant en espirals. els establiments penitenciaris. els aeroports. els laboratoris genètics. la selecció mercantil. els soterranis. els fluorescents. la indústria petroquímica. la glòria de la banca. el blindatge. les multinacionals i les ONGs. la xarxa invisible. els camaleons. el ciberespai. les naus del foragitat Darth Vader, perdudes, errant entre nebuloses remotes. l'amenaça bàrbara lluny del Sistema Solar Central. la màxima seguretat. una gran bassa d'oli. el sofisma. la gran mentida

Entra la imatge projectada de Bin Laden quan Z diu "la xarxa invisible". La imatge de Bin Laden es barreja amb la de les naus de Darth Vader allunyant-se univers enllà. Les

imatges de la Guerra de les Galàxies segueixen mentre X, Y i Z es lleven del tot el vestit de carrer i s'equipen totalment de ciclistes: X, amb el maillot groc, Y amb el maillot rosa i Z amb el maillot de campiona del món. X i Y es posen també els cinturons amb les pistoles de joguet i guarden un tomàquet a la butxaca del maillot. Fos a negre de la Guerra de les Galàxies.

Tot seguit es projecta el poema

SAVIESA

que tot és provisional

ho sap molt bé

la duna

Desapareix el poema i es projecta el títol del tercer capítol:

3. CORRE, MARCO, CORRE! (o sobre la velocitat)

X, Y i Z vénen des del fons, xarrant com tres col·legues (que és el que són) sobre esport.

Y (a X): A veure si saps dir-me el nom de l'home més ràpid del món.

X: Doncs, ara mateix...

Z: L'home més ràpid del món és el jamaicà Usain Bolt. Té el rècord dels 100 metres llisos en 9 segons i 69 centèssimes. El va fer en les olimpíades de Pequín.

(X i Y queden una mica estranyats que Z sàpiga això: al cap i a la fi és una dona. La miren sense dir res)

Y: Doncs, imagina't, X, que preparem una cursa entre una Tortuga i el jamaicà Usain Bolt. Però ja que la Tortuga, en principi, es troba en infinita inferioritat, li concedirem un metre d'avantatge sobre el seu rival.

X: Em sembla oportú.

Z: Bah, no fotes, Y; això és el plantejament del dilema d'Aquil·les i la Tortuga, enunciat per Zenó d'Elea el segle V abans de Crist!

(Y mira Z amb odi i l'obliga a enretirar-se a un segon plànol. Z s'enretira)

Y: Com et deia, X, ja tenim la Tortuga situada en línia d'eixida, i un metre per darrere d'ella, Usain Bolt, també en línia d'eixida. Estan tots dos preparats. És una retransmissió mundial. Totes les televisions de tots els països del món estan filmant la cursa. La pistola del jutge apunta al cel. *(Tensió)*. Màxima tensió. Sona el tret...

Z: PAM! (*interrompent la història. X i Y miren malament Z. Z somriu maliciosament. Mira a públic. Té el poder.*)

Y: Sona el tret del jutge, i per una raó desconeguda d'envergadura còsmica que escapa al nostre enteniment s'atura el món. Qui guanya la cursa?

Z: PAM!

Sense res més, X i Y queden estàtics en posició d'entrar a meta després d'una cursa de 100m. Dues estàtues. De cara a públic. És la foto finish de l'arribada a meta. Hi ha el vencedor i el que queda segon: victòria i derrota. Z diu VE BAIXA:

Z:
una
victòria,
l' instant només
quan la Tortuga
guanya d'un metre
a Usain Bolt,
el de peus invencibles.

A un senyal de Z, X i Y trenquen l'stop amb total normalitat:

Z: Ara us poseu ací.

X i Y: Ací, vols?

Z: Sí, ací.

*Canvi de posicions i de direcció. Z els congela i els descongela amb un senyal. Ara, perfil esquerre. Potser cada vegada venç un. Ídem. Ara, d'esquena al públic. Ídem. Ara, perfil dret. El mateix va repetint-se cada vegada més ràpid. Cada vegada més ràpid!
Entra àudio: es van sentint talls de locucions de ràdio celebrant gols. X i Y passen de ser velocistes a ser jugadors de futbol i finalment a celebrar gols. A les celebracions*

s'uneix Z. Se separen i van cadascú per un costat. Acaben en tres cantons diferents, mirant-se entre ells. Les seues posicions recorden un duel de pistolers. Just és un duel de pistolers. X ha quedat a l'esquerra i al fons, Z a la dreta i al fons i Y a la dreta i davant. Mateixa tensió de l'stop que abans, però, en canvi, ara se sap que no són estàtues, sinó pistolers en la tensió del duel. Z fa de jutge. X i Y s'escruten per veure qui desembeinarà abans. Màxima tensió! Hi ha però un parèntesi: Z surt de lloc per introduir aquest poema:

Z:

i en aquest món veloç i criminal
com gosarà aturar-se Billy el nen?
com gosarà aturar-se Pat Garret?
com aturar els pistolers més ràpids?
com gosaran abandonar el ball?

*Y (Billy) desenfunda abans que X (Pat). L'apunta. No hi ha escapatòria.
X trau el tomàquet que duu a la butxaca del maillot.*

Y:

ser molt més ràpid que la Consciència.
treure el colt abans que la Consciència:
disparar. el llampec. l'olor de pólvora
narius i gola endins, com cocaïna.
i córrer. córrer i zigzaguejar
i fugir victoriós, a galop
del cavall més fidel.
com un forat,
l'erma polseguera de l'escapada.
i travessar estalvi el riu del Nord,
enllà de la ratlla del bé i del mal.

Càmera lenta. Durant el text, Billy ha disparat el revòlver quan diu "disparar" i ha mort Pat, que ha reventat el tomàquet que tenia a la mà. Pat mor un moment a càmera lenta. Mentre va morint es lleva el cinturó de pistoler i el deixa caure a terra. Mentrestant, Y ha guardat el revòlver a la funda, ha corregut cap al seu "cavall", que és la bicicleta ciclostàtica, i ha acabat el text. Pedala.

X va cap a l'altra bici. Z recull els cinturons i el tomàquet del terra. X agafa el pedal de la bicicleta que està cap per avall i comença a rodar-lo fins que pren la mateixa velocitat que Y. Pedalen junts. Y deixa de fer-ho i X segueix a tota velocitat. Y està muntat sobre la ciclostàtic, dret sobre els pedals, amb els braços en creu, el pit tirat endavant i el cap tirat enrere: és un corredor que entra victoriós i feliç a la meta, o un indi sobre el seu cavall que corre lliure contra el vent. Corre feliç, perquè X mou feliçment el pedal. Hi ha comunicació emocional entre X i Y. S'ho estan passant molt bé així, amb la velocitat, el vent de cara... Riuen, potser. Z també, que observa l'escena. Y abandona la seua posició quasi d'èxtasi i baixa de la bici. Z dona un dels cascos a Y. Y va on és X, qui continua feliç movent el pedal, corrent per la prada, lliure. Y posa el casc de moto a X—recordem que els cascos que s'utilitzen porten una espelma enganxada al capdamunt—, li tanca la visera. X rep la imposició del casc com si el tancaren en una gàbia: un cert ofec. Això es deixa sentir en la seua pedalada, més neguitosa. Y encén l'espelma del casc i es projecta el títol del text:

AUTOPISTA

Z: Així.

X (*mica angoixat*): Així?

Y: Així. (*li agafa el cap*)
Què, veus alguna cosa? (*juga amb el cap d'X*)

X: Home, veure, veure, veig bastant borrós.

Y: Doncs mira, a partir d'ara no veuràs res.
No veuràs el paisatge
no veuràs les sèquies d'obra que fugen com serps d'aigua camps
endins
ni les cases d'horta
ni les palmeres altes de jolius vergers
ni colles de mira-sols eixerits
ni canyars sempre tardorencs
no veuràs els joncs de vora d'autopista

no veuràs el paisatge
l'intuiràs sols de cua d'ull, i encara et farà més ràbia.
intuiràs imatges-ràfegues des de dins d'un vent esperitat
mantindràs un ull a la capa asfàltica engolida per la boca del vehicle
i posaràs l'altre ull sobre el cristall de la finestra:
seràs un camaleó a 160 km/h
que prova de copsar el paisatge des del xuclador
i no podràs contemplar el paisatge
impossible viure cap paisatge en la fugacitat

Quan acaba aquest fragment de text, Y deixa a X i va al centre d'escena. Z ve amb un altre casc amb espelma incorporada i li'l posa a Y. Z encén l'espelma del casc. Mentre, X segueix amb el text Autopista:

X:

de passada
de passada
vivim sempre de passada
per damunt de totes les coses
llançats
com aquell qui fuig
llançats
per l'engronsadora de la celeritat
engolits pel terbolí dels dies
cercant els límits de l'enfora
tibant els límits de l'endins

Y:

velocitat,

X: un pòlip de gel a la gola

Y:

velocitat!,

X: i un carranc als intestins
i a fora la resistència dels joncs fuetejats per la velocitat
la persistència dels joncs
la insistència dels joncs en la immobilitat
la presència atònita dels joncs
espectadors bocabadats

X acaba el text alhora que deixa anar el pedal perquè la roda acabe tota sola de rodar. S'alça i va al centre d'escena on l'esperava Y. Estan els dos al centre d'escena, mirant a públic, amb els cascos posats i l'espelma encesa. Z des del fons d'escena comença a fer un gest rítmic: té la mà dreta immòbil a tres pams davant del pit; amb el braç esquerre dibuixa un cercle que passa per davant del pit i, per tant, el dors de la mà esquerra pot aplaudir contra el palmell de la dreta. Això ens dóna un ritme. X s'afegeix al gest i al ritme que marca Z. El moviment i el so recorden el moviment circular de la roda. Y diu EL VOL sobre el ritme que marquen Z i X. El ritme s'accelera una mica. Fins la paraula "fugir", en què para de cop. Y segueix amb el text. Les paraules en negreta les diuen X i Z.

Y:
l'estrèpit dels metros. la boca del llop. la voràgine. la trepidació. les franges horàries, amuntegant-se les unes sobre les altres com porcs en zel. el xiulet de les vàlvules. saltar els límits. la salvació en cap de setmana: diumenge de glòria. **fugir**. escapar amb cotxe cap als boscos nevats del nord, **autopista amunt**. terra de Meravelles. la dosi de calma promesa. la recompensa. la pista d'esquí. la neu. el balneari. **aprendre a viure sense preocupacions**. sense neguit. a la recerca de l'equilibri interior. el curs de ioga. la sauna del gimnàs. els olis. el massatge a les cervicals de l'autoestima. la dieta naturista. **el chil-out**. sobre l'asfalt els flocs de neu cauen flonjament, com l'oblit: tot s'esborra. les 4 rodes patinant, i de sobte, el vol a la piscina sense aigua

Cerimoniosament Y i X es lleven els cascos: és el nostre homenatge als morts en carretera. Van per deixar els cascos a terra. Al capdamunt, encara cremen les espelmes.

Una música que recorde alguna competició ciclista trenca l'escena. És l'estímul perquè Marco Pantani (Y) córrega cap a la ciclostàtic. X és el seu entrenador. I Z n'és l'assistent. Música! X i Z li llancen consignes o crits d'ànim. Les consignes s'extrauen d'aquests versos:

“fugacitats, instant incendiat
d'albes i caiguda, celeritat
de l'esclat del present dins el present
i prou. res més. ja està. principi i fi.”
“llampec del viure no coneix després,
ni glòries promeses ni esperances.”
“beneïda efimeritat la del
vol de lluernes, ziga-zaga, espasme.”
“el poregós insult de l'estatisme,
la malalta lletjor de la parà·lisi.”

X i Z fan una sèrie d'activitats al voltant de Y: augmenten la pressió dels pedals la ciclostàtic. Li puguen damunt. Li segueixen llançant consignes. Li donen periòdics perquè se'ls pose dins el maillot. Li pinten el nom (Pantani) al terra amb guix. Corren al seu costat dient-li coses. Li llancen aigua per sobre. Y els aparta. X li prepara una medecina efervescent. Y la rebutja; se la beu X. X llança més aigua sobre Y. Li crida noves consignes. Li llancen confeti. Y ha seguit pedalant cada vegada més veloç. X i Z preparen el pastís de farina per l'aniversari del campió: 34 anys. Fos de música. X li'l porta i X i Z canten: “Campió-ó, campió-ó, o-é, o-é, o-ó!” Abans que Y pugui apagar les espelmes X i Z acaben bufant-li tota la farina. Y sembla un fantasma. La llum ha baixat considerablement i domina un to fantasmagòric. Y es refà i segueix pedalant, ara a càmera lenta, amb esforç, dempeus sobre els pedals. Sobre aquesta imatge, X diu DARRERES NOTÍCIES DE MARCO PANTANI. El títol es projecta en la pantalla:

DARRERES NOTÍCIES DE MARCO PANTANI

X:

el passadís emmoquetat de vermell. la meta: habitació 214 de l'hotel-residència Le Rose. sense flaixos aquest cop. parpelleja un fluorescent. arribar-hi trontollant. voleiant com banderoles, les cortines roses. el record de la *maglia* cenyida al cos. la televisió:

qualsevol canal d'esports. ve el cambrer. duu la truita de xampinyons del Campió. xisclen desesperades les gavines: la lletania de l'abatiment. es llança el vespre sobre l'Adriàtic. el sopor de la platja en hivern. la gola cremant de salabror. les victòries... i la cocaïna mudada en crack, des del primer calaix de la tauleta, canta els himnes com només les sirenes ho fan

Cap al final del poema, Y va a celebrar l'entrada a Meta, ha tret un tomàquet de la butxaca del maillot. Fa esclatar el tomàquet a la mà just al final del text.

Moment de silenci. Quasi fosc.

Acabat el silenci X i Y van darrere dels cascos que són a boca d'escena i s'estiren al terra, traient la cara per damunt de la flama, de manera que la llum de l'espelma els il·lumina les cares. Des d'ací diuen VE BAIXA 2. Comença Z:

Z:

una
victòria,
l'instant només
quan la Tortuga
guanya d'un metre
a Usain Bolt,
el de peus invencibles.

Segueix Y.

Y:

la Tortuga engul
la píndola
de la satisfacció
tot i que sap
que el Tot la ultrapassarà
de nou,
com sempre,
tan ràpid
tan furiosament
com en l'aire el tret del jutge ha retronat

Acaba i bufa la seua espelma. Segueix X.

X:

una
ventada
apagarà la flama.
com sempre
la polseguera
de la derrota
embolcallava
el cos de pedra
d'una tortuga.

Acaba i bufa l'espelma. Sobre el fons ja s'està projectant un haiku:

RITMUS

un riu, la vida
no s'arrecera als dics
només fluència

Desapareix la projecció del haiku i es projecta el títol del quart capítol:

4. LA MONA DEL ZOO

Al fons d'escena hi ha Z en postura simiesca. X i Y aniran agafant a poc a poc hàbits simiescs també. Es desplacen per un segon terme. Seuen. Agafen les bossetes de cacuets: en mengen i després, per efecte espill, en tiraran al públic. A partir d'un determinat moment anirà fent-se visible la presència projectada de Floquet de Neu, amb la ferida oberta de la metàstasi al pit, tal i com se'l podia veure els darrers dies de la seua vida. Des de la intervenció d'X la llum de l'espai anirà baixant gradualment fins el fosc total. Al final quedarà la imatge de Floquet.

Z:

I ara que estava a la gàbia, tan tranquil·la com sempre, com cada dia, vés tu per on, se'm bocabaden els ulls davant de la pensada que he tingut: resulta que la meua existència de mona és idèntica a les existències de mona de les altres mones. El mateix valem totes. Ni més ni menys que la resta d'existències, la meua existència, perquè faça jo el que faça, malgrat tot, seguiran rodant els engranatges del Sistema. Sense grinyols. Amb una perfecció esfèrica.

Y:

El vigilant em donarà el caramel de sucre a final de mes. (Molt grossa l'hauria de fer perquè no me'l donara!). Des de la torreta l'Àngel de la Guarda guaita sempre, fusell en mà. Al zoo tot està sota control. Emmagatzemem les capsas negres de cada dia. Tot enregistrat en imatges. Tenim satèl·lits que ho capten tot. En imatges envasem la realitat. Podem estar tranquil·les: per allà dalt l'Àguila Imperial vigila per la nostra Seguretat. I allà dins del bosc hi ha Llops i Porcs Senglars que miren pel nostre Benestar. Mai no els hem vist les cares i confiem cegament en ells.

X:

Els savis ens han explicat que tenim un passat gloriós, una gran Història, perquè nosaltres les mones tenim una Història. Ens han explicat que venim de la Terra Reconquerida, de la jungla on es vivia en Harmonia i en absoluta Llibertat. Ens han contat meravelles del rei Kong, el conqueridor. Ens han parlat de les proeses fetes, de l'expansió del vell imperi per mar, dels focs i els càntics, de les ofrenes rituals. Ens han parlat dels grans Ocells, avui desapareguts; de les extintes Panteres que trepitjaven silencis! Hem sentit dir que han quedat calcinades totes les prades del Nord on corrien els Cavalls salvatges de pura sang. Diuen que al pas del galop de les seues peülles la Terra vibrava com un timbal. I que vencien al vent i a la pluja, al tro i al llamp!

Falcons, Taurons, Lleons, Dragons,... on sou?!

Z:

Això he pensat ara jo. La meua existència engolida pel Sistema. Què en faré de la meua depauperada existència? De moment res més que seguir jurant la fe de cada dia:

Els productes dels supermercats

Els neons de la felicitat

Els electrodomèstics

Els paradisos del consum

Les cadenes de televisió

Santa Madonna

Sant Michael Jackson

Sant Ovidi Montllor

Sant Lionel Messi

El mercat de la construcció

L'estabilitat de la inversió

El creixement constant del PIB

Els preus de les hipoteques

L'Euribor, Dow Jones, l'índex Nikkei
El preu de l'euro
El preu del barril de petroli
La indústria americana
Demòcrates i republicans
Les guerres del Tercer Món
Les tempestes tropicals amb nom de persona

Y:

I ací no tenim ni molsa ni bambú.

X:

Sembla que és massa tard. Ja cau la nit al zoo.

Desapareix Floquet de neu i es projecta la paraula

FI